

vel som gennem det, Regeringen fremsatte afvigte Aar. være med til at skaffe det mest mulige Arbejde til arbejdsvillige Hænder. Dette skete i Fjor derved, at der blev givet Statsgaranti til Kommunerne for Laan op til ca. 70 Mill. Kr. Efter Lovforslaget her skal det ske ved Hjælp af de Nødarbejder, som omtales i den sidste Del af Lovforslaget. Vi mener, at det, som arbejdsvillige Hænder, der er arbejdsløse, i Øjeblikket har Krav paa, er, at baade private, Kommuner og Staten gør, hvad der kan gøres, for at sætte Arbejder i Gang. Hovedsagen her er altsaa, at man ved de saakaldte Nødarbejder skaffer Arbejde til saa mange Hænder som muligt. Ved Siden deraf ønsker Venstre selvfølgelig en Arbejdsløshedslovgivning, saaledes at man paa bedst mulig Maade, og saa langt det er forsvarligt, støtter dem, som vil have Arbejde, men som det ikke er muligt at skaffe Arbejde. Ligeledes maa der — og her trænger den gældende Lovgivning til en kritisk Gennemgang — gives mindst mulig Lejlighed til Omgaaelse af Loven. Jeg vil haabe, at man, naar vi kommer til at drøfte Enkelthederne i Lovforslaget i Udvalget, da fra alle Sider kan enes om disse Opgaver, saaledes at Loven paa den bedst mulige Maade støtter dem, der vil arbejde, men ikke kan faa Arbejde, og ogsaa saa vidt muligt hindrer de Misbrug, som der er talt saa meget om.

Angaaende dette sidste vil jeg sige, at jeg tror, at en hel Del af den Kritik, der har været fremsat offentligt, i Rigsdagen, i Bladene og flere andre Steder, har været berettiget, men noget har sikkert ogsaa været uberettiget og har skudt over Maalet. Jeg tror ogsaa at turde sige, at Arbejdsløshedslovgivningen er et af de vanskeligste Omraader, Rigsdagen kan bevæge sig paa, idet Kravet om, at en Arbejder for at faa Understøttelse skal være arbejdsløs, ikke kalder paa de bedste Interesser i Arbejderne. Derfor er det sikkert ogsaa anerkendt fra alle Sider, at netop Arbejdsløshedslovgivningen, hvor paakrævet den end er, alligevel i Praksis støder paa de største Vanskeligheder. Jeg kunde have Lyst til her fra Talerstolen at citere, hvad et socialdemokratisk Medlem i tidligere Tid har sagt om dette Spørgsmaal; jeg anmoder den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse dette Citat ligesom de øvrige Citater, jeg ønsker at oplæse under min Tale. Jeg sigter til en Udtalelse, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Bresemann den 28. Januar

1918. Efter ligesom jeg nu at have understreget, at Formaalet maa være saa vidt muligt at skaffe Arbejde, fortsætter det ærede Medlem: „Thi det er, naar alt kommer til alt, det eneste, der duer. Det at give Understøttelser skaber en Utilfredshed af den anden Verden, først Bitterhed hos de arbejdsløse og derefter Utilfredshed hos samtlige Borgere i Landet, som skal være med til at udrede disse Understøttelser, det giver Anledning til Kiv og Strid, som vi vel desværre faar at mærke i en ikke fjern Fremtid.“ Det er en fuldstændig rigtig Betragtning, som jeg mener, vi ogsaa maa have for Øje, naar vi nu tager fat paa Lovgivning om dette saare vanskelige Spørgsmaal. Vi har jo set en Del af Kiven og Striden, ikke blot i Rigsdagen, men ogsaa udenfor. Jeg vil haabe, at det Lovforslag, som nu er forelagt, inden det forlader Rigsdagen, maa være bygget saaledes, at det giver Anledning til mindst mulig berettiget Kiv og Strid.

Jeg sagde, jeg vilde sige, hvad Venstre *ikke* vil. Venstre vil *ikke* Arbejdsløshedskasserne til Livs, saaledes som det er paastaaet blandt andet fra socialdemokratisk Side. Blandt de ret talrige Artikler, der allerede har staaet i Bladet „Social-Demokraten“, faldt mine Øjne i Morges paa en Udtalelse, der lyder saaledes: „Der rettes Attentat paa det Selvstyre, Arbejderne har haft i de Arbejdsløshedskasser, hvortil de af deres fattige Fortjeneste har ydet Millioner og atter Millioner“. Det sidste er rigtigt, Arbejderne har af deres Fortjeneste ydet Millioner og atter Millioner til Arbejdsløshedskasserne, og Stat og Kommune har for saa vidt gjort det samme; men det er ikke rigtigt, at der ved dette Lovforslag gøres Attentat paa Selvstyret indenfor Arbejdsløshedskasserne. Administrationen af de enkelte Kasser bliver efter dette Lovforslag i nøjagtig de samme Hænder som tidligere, nemlig i Arbejdernes Repræsentanters Hænder, og hvad angaar Ledelsen, ledes Kasserne fremdeles af en Afdeling sammensat paa samme Maade som tidligere, nemlig af 6 Repræsentanter valgte af Arbejdsløshedskasserne og endvidere 4 Rigsdagsmænd valgte af Rigsdagen. Det er nøjagtigt det samme som før. Forandringen bestaar i, at i Stedet for Arbejdsløshedsinspektøren kommer der en Kontorchef og ovenover ham en Direktør, der er fælles for Arbejdsløshedsafdelingen, Arbejdsanvisningsafdelingen og Afdelingen for den ekstraordinære Arbejdsløshed. Hvis det skal kaldes at ville Arbejdsløs-